

ESDEVENIMENTS

CAMINADA POPULAR DE GRÀCIA

Barnatresc-2005 – 12 de Juny

El passat 12 de juny vaig participar formant part de l'equip "escombra" i amb els companys, Enric Guillerà i Rafel Casals en la caminada popular de Gràcia, organitzada

de Gràcia. Tot l'itinerari va estar molt ben escollit i amb molta imaginació, i molt ben preparat culturalment. Els controls van estar situats en llocs estratègics i tots els col·laboradors del Gràcia foren molt eficients i

voluntariosos al servei dels caminants.

La meua felicitació a la organització del Club Excursionista de Gràcia, per la seva tasca tan ben portada.

Jaume Vaqué i Vilagran

ALTES DE SOCIS

7919	GEMMA TURELL FERREIRO
7920	GEMMA VILES ARRUFAT
7921	FREDERIC FILLAT BAS
7922	JESUS MARIA GARCIA MARTÍNEZ
7923	DAVID ANDREU BACH
7924	JORDI BARRAGAN HUGUET
7925	SONIA VAZQUEZ VILAR
7926	ESTELA MORENO ORTESO
7927	PERE NIN SERRES
7928	ALEJANDRO BATLLORI LACUEVA
7929	MÓNICA MUÑOZ PUJOL
7930	KILIAN PUJOL BUERA
7931	JAUME FARRÉS FARRÉ
7932	MERCÉ ALTES CARRILLO
7933	GEORGINA ROVIRA FUSTER
7934	TOMAS TOMAS DE CAVIA
7935	NÚRIA COMA SASOT
7936	JAUME VAQUÉ I VILAGRAN
7937	ALFONSO JOAQUIN CUELLO CASILLA

Webs on surt la Matagalls - Montserrat

<http://www.balnat.com>

http://www.dirfitness.es/common/g_frames.asp?dir=../ultima_hora/actualidad&fichero=actualidad.htm&color=D9D9E5&imagen=fondo

<http://www.barrabes.com/agenda/agenda.asp#1>

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya

Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès

Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning

Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a carrec de:

UNIO DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

a/e: cegracia@cegracia.com

web: <http://www.cegracia.com>

Dip. legal: B.9720-1961

Club Excursionista de Gràcia

SETEMBRE
OCTUBRE
2 0 0 5

PASSATGE MULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 31 48
08006 BARCELONA

Butlletí social

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

XXIII Any - 2a. Època, núm. 87

Fundat l'any 1922

Cap al Tuc de Ratera
Fotografia de Jaume Jubert

EDITORIAL

MATAGALLS - MONTSERRAT

El 28 de juliol, la seu de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya va acollir la **presentació de la MATAGALLS – MONTSERRAT 2005**, una de les travesses més dures de les que configuren la Copa Catalana de Marxes de Resistència de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya.

La presentació va anar a càrrec de **David Moner**, president de la **UFEC**, i de **Francesc Sanahuja**, president del **CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA**, entitat amb 83 anys d'història muntanyenca, esportiva i cultural, que organitza des de fa 33 anys aquesta travessa que enguany celebra la seva 26a edició, i que es durà a terme els propers 17 i 18 de setembre.

La Matagalls-Montserrat és molt més que una prova esportiva. Per començar, té la particularitat de desenvolupar-se en camins de muntanya i de ser no competitiva. És a dir, el repte és de vèncer la distància i desnivells esmentats, superant el cansament físic i mental que comporta la duresa del traçat i el fet que gran part de la prova transcorre de nit (ja que se surt entre les 17h i les 19h del dissabte).

L'objectiu originari d'aquesta travessa era anar a peu des del Matagalls (1.699m), massís del Montseny, a la plaça del Santuari de Montserrat (709 m) en menys de 24 hores. Es travessen els Parcs Naturals del Montseny, Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac, i de Montserrat. Actualment, el punt de sortida és a Coll Formic (1.145m), al peu del Matagalls. Des del 1998 la sortida s'ha traslladat a Coll Formic per tal d'evitar la degradació dels sòl que, segons els estudis encarregats pel Servei de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona, provocava el pas de tantes persones en tan poc temps pel camí del Matagalls.

La Travessa es va instituir en memòria de Jaume Oliveras (1877-1957), sacerdot que fou un dels pioners de l'escalada al nostre país, el qual la realitzà per primera vegada el 4 d'agost de 1904. La primera edició se celebrà el 1972 i s'anà repetint biennalment fins que a partir de l'any 1989 passà a fer-se cada any. Actualment és la prova per muntanya amb una participació més nombrosa.

La MATAGALLS-MONTSERRAT és una prova puntuable per la 8a. Copa Catalana de Caminades de Resistència de la FEEC, amb 15 punts. El recorregut té una distància de 83.5 km i un desnivell acumulat de 5980 m.

Francesc Sanahuja

AGENDA

SETEMBRE

3 i 4, dissabte i diumenge

GIE.

(1dia) Cova d'en Salvi

Coordinació: Xavier París

17 i 18, dissabte i diumenge

Cursa de resistència en muntanya

MATAGALLS - MONTSERRAT

17 i 18, dissabte i diumenge

GIE. Sortida d'espeleologia a França

Coumme d'Ournede

Coordinació: Xavier París

29, dijous

Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera

CAMINANT PER GRs

Senderisme

A càrrec de Roger Lloses.

29, dijous, a les 20:30 hores

GEDE

Assemblea General Ordinària

29, dijous, a les 21:30 hores

GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia

Inauguració del curs i primera classe teòrica:

Història de l'espeleologia

OCTUBRE

1, dissabte

GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia

Sortida d'entrenament tècnic a una cavitat horitzontal

4, dimarts, a les 21:30 hores

GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia

Geologia i formació de cavitats

Així doncs, cal tenir molta cura si decidim anar-lo a fer. En el nostre cas, anava perfecte d'aigua i va ser un descens magnífic i plegat de vistes espectaculars. Estracta d'un engorjat molt aquàtic amb grans zones obertes del riu en què es neda en un entorn privilegiat. A les riberes del riu se'ns obren balms /coves que es poden visitar i també

podem sortir del riu per anar a buscar salts al llarg de tot el seu recorregut. Quan entrem a la zona més estreta, ens trobem que la fisonomia de l'engorjat canvia completament i tenim un descens més tècnic en què combinarem les desgrimpades amb els tobogans i salts. Quan el riu es torna a obrir nedem una estona més i ens trobem en un punt ideal per parar a menjar i omplir les cantimplors amb l'aigua d'una font natural que hi ha just a la vora del canó. Després d'això tenim una bona estona de caminada on

L'estretor del barranc del Gorgonchon

Amb aquest darrer salt ens vàrem acomiadar d'un cap de setmana de descens d'engorjats en el qual l'harmonia i la companyonia varen ser els nostres principals acompanyants.

Cristina Xifra

VII CURS D'INICIACIÓ A L'ESPELEOLOGIA

El GIE durà a terme el VII Curs d'Iniciació a l'Espeleologia al llarg de quatre caps de setmana d'octubre.

Les dades seran de l'1 al 23 d'octubre amb sessions teòriques i pràctiques que permetran descobrir l'apassionant món que s'amaga sota terra, en particular, en l'exploració d'avencs i coves de desenvolupament vertical.

Xavi París

G E D E

CONVOCATÒRIA D'ASSEMBLEA ORDINÀRIA DEL GEDE

Benvolguts amics, benvolgudes amigues:

Us convoquem a participar a l'assemblea ordinària de la secció que tindrà lloc el proper dijous dia 29 de setembre a la sala d'actes del nostre estatge social a les 20,30 h en primera convocatòria i a les 21 h en segona, amb el següent ordre del dia:

Elecció de la nova junta.

Estat de comptes.

Línies a seguir en les activitats de GEDE.

Precs i preguntes.

La Junta

MATAGALLS - MONTSERRAT

L'empresa **Productora Estrade Nadal**, realitzarà una filmació completa de la Travessa Matagalls Montserrat.

A la sortida i arribada recollirà imatges dels participants i al llarg de la travessa

Els participants que ho desitgin podran demanar el DVD a l'hora d'inscriure's al Club anticipant 3• dels 7• que costa i pagant la resta al recollir el DVD. al club o també es pot fer arribar per correu amb les despeses a càrrec del sol·licitant.

TV COMPTAL està emetent un espot de promoció de la Matagalls - Montserrat. Si el voleu veure, aquí teniu les hores aproximades a les que el passen: 11:30, 14:15, 16:00, 20:00, 21:30, 22:30

MONOGRÀFIC DE DESCENS D'ENGORJATS

Aprofitant l'arribada del bon temps, el GIE va començar la temporada de descens de canons i engorjats i es va muntar un monogràfic d'iniciació.

La idea era ensenyar a la gent interessada a la pràctica d'aquest esport, les tècniques pròpies per a la seva pràctica: conèixer el material necessari, aprendre a rapelar per cordes amb vuit, conèixer tècniques de progressió sense corda, etc.

El monogràfic es va dur a terme el cap de setmana del 2 i 3 de juliol i per al seu desenvolupament es va anar a la Serrade Guara. La proposta va tenir una gran acceptació i al final vàrem ser nou alumnes i sis monitors.

El dissabte pel matí, tan bon punt es va arribar, es va fer el Formiga. Es tracta d'un engorjat fàcil i aquàtic. De 1.500 m de recorregut amb un desnivell de 60 m ens enfrontem amb unes dues hores de descens en què ens trobarem una mica de tot. Zones estretes que donen pas a d'altres de més obertes i amb multitud d'obstacles: començarem el canó amb un petit salt que serà seguit de nombrosos salts més al llarg del seu recorregut. Tots ells són evitables amb ràpels, desgrimpades i/o tobogans. Haurem de superar també caus de blocs (no massa importants) i un parell de sifons molt senzills. Els dos sifons també són evitables grimpant pel damunt. En resum es tracta d'un engorjat molt assequible, ideal per

iniciar-se i en el qual s'hi poden practicar totes les tècniques de progrés per canons.

En sortir d'aquest, es va fer un dinar lleuger i es va decidir fer un altre engorjat per aprofitar el dia. El candidat va ser el Gorgonchón. En realitat es tracta de la continuació del Formiga tot i que no es comença en el mateix punt on l'anterior acaba. Es tracta d'un engorjat molt particular per la seva estretor. És molt curt, el seu descens només ens porta uns 45 minuts ja que són 150 m de longitud amb només 20 m de desnivell. És recomanable per la particularitat que ja em esmentat: és molt estret. I cal parar molt de compte amb els dos únics ràpels (dos cascades que té) ja que en cas d'anar carregat d'aigua ens poden donar alguna sorpresa desagradable. Per a fer-los, cal muntar uns passamans i procurar rapelar el més allunyats possibles de la cascada pròpiament dita.

Salt al barranc del formiga

El grup al complert.

El diumenge pel matí es va fer el més llarg dels engorjats del cap de setmana: la Peonera que és un tros del descens pel riu Alcanadre. Varen ser unes cinc hores de descens. En aquest cas ja es tracta d'un canó de dificultat alta, sobretot per la seva longitud. Ens estem enfrontant a un recorregut d'uns 9 km amb un desnivell de 360 m. Per al descens d'aquest canó és MOLT important anar amb algú que sàpiga avaluar correctament el cabal del riu. Això és així perquè es tracta d'un riu amb molt de cabal que en el punt d'entrada és força ample i sembla molt plàcid, però que quan s'arriba a la zona dels caus de blocs, pot provocar més d'un ensurt ja que el riu s'estreny molt i el corrent ens pot arrossegar irremeiablement cap a forats sense sortida.

4, dimarts, a les 20:30 hores
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Presentació i teòrica

6, dijous, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Material i tècniques de progressió

6, dijous, a les 20:30 hores
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Teòrica i boulder

8, dissabte
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Sortida d'entrenament tècnic a una paret.

8, dissabte
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Sortida de pràctiques a la regió d'Agulles (Montserrat)

9, diumenge
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Sortida d'entrenament tècnic a una cavitat vertical (avenc).

9, diumenge
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Sortida de pràctiques a la regió de Gorros (Montserrat)

11, dimarts, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Topografia subterrània

11, dimarts, a les 20:30 hores
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Teòrica

13, dijous, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Prevenició d'accidents i autosocorrs

13, dijous, a les 20:30 hores
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Teòrica i boulder

15 i 16, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Cicle de sortides
El Solsones
Coordinació Àlex Duran

15 i 16, dissabte i diumenge
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Sortida de pràctiques al Pedraforca

16, diumenge
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Sortida d'entrenament tècnic a una cavitat vertical.

18, dimarts, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Bioespeleologia, ecologia i protecció del medi subterrani

18, dimarts, a les 20:30 hores
GEDE - Curs d'Iniciació d'Escalada
Teòrica i cloenda

20, dijous
Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera
LAOS EN BICICLETA
BTT de travessa
A càrrec de Jordi Sabater, Núria Gómez i Pep Montes

20, dijous, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia.
Planificació i logística d'una sortida

22 i 23, dissabte i diumenge
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia
Sortida final a una gran cavitat

27, dijous, a les 21:30 hores
GIE Curs d'Iniciació a l'Espeleologia.
Exàmen teòric del curs, lliurament de diplomes i cloenda

NOVEMBRE

3, dijous, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Presentació i pràctiques de rappel

6, diumenge
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Sortida de pràctiques a la via ferrada de la Pertusa (Montsec)

8, dimarts, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Material tècnic, tècniques de progressió i seguretat i projecció del video "Perdre la por".

10, dijous, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Clasificació i equipaments. Interpretació de ressenyes, les vies ferrades i l'entorn natural.

13, diumenge
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Sortida de pràctiques a vies ferrades de Centelles.

15, dimarts, a les 21:00 hores
GEDE - Curs Iniciació Vies Ferrades
Cloenda

17, dijous
Secció de Muntanya. Cicle d'Audiovisuals Buch i Parera
DE PÈL I PLOMA
Viatge a través dels cinc continents on la fauna n'és la principal protagonista
A càrrec de Toni Vives

CULTURAL

ON ÉS (O ERA) EL CEMENTIRI DE GRÀCIA ?

Un vespre, asseguts davant el racó de la “llar de foc” del nostre Club, un grupet de socis xerràvem sobre Gràcia i els canvis que el pas del temps hi ha anat introduint. Un fet ens cridà l'atenció. Com és que, a diferència dels altres pobles del Pla de Barcelona (Sarrià, Sant Gervasi, Sant Andreu, Les Corts, Horta, Sants,...), Gràcia no té un cementiri “propi”? On enterraven, els nostres avantpassats, els graciencs que morien ?

Sempre m'ha agradat conèixer el passat; imaginar com era la vida dels qui ens han precedit i, com que també sóc tafaner, aquí teniu el que, sobre aquest tema, he trobat. Segur que algun consoci o lector del nostre Butlletí hi podrà afegir o esmenar quelcom. Si és així la “penya del racó de la llar de foc” i aquells que des del “MAI ENRERA” segueixen les coses de Gràcia us ho agraïrem. Obrim el tema.

Antiguitat. - Des de la prehistòria, pel que sabem, la gent tingué cura dels seus morts i així ho degueren fer també els primers pobladors de Gràcia. Com arreu, els degueren enterrar –d'acord amb les seves costums o creences- en lloc segur, protegit de bèsties i d'altres homes i acompanyant el difunt amb les seves millors armes, ceràmiques, objectes d'abillament i ornaments magicoreligiosos.

Les primeres necròpolis graciencs de què en tenim restes arqueològiques corresponen a l'època tardo-romana. Són enterraments en tombes construïdes amb “tegulae” i situades al voltant de vil·les (cases-explotació rurals). Aquest és el cas de la trobada a Can Gomis (cruïlla del Passeig de la Vall d'Hebron amb l'Avinguda de la República Argentina) on, el 1962, s'hi va localitzar, entre d'altres, un enterrament infantil amb la inscripció L.HER.OP.

Edat Mitjana. - Al'edat mitjana, tenim notícia de l'existència a Gràcia de diversos masos fortificats (eren temps perillosos) segurament construïts, molts d'ells, sobre assentaments romans. Així com d'un petit poblament situat (també en un lloc alt i relativament segur) al voltant del priorat benedictí de Santa Maria de la Font-rubia (l'actual Nostra Senyora del Coll) cenobi documentat ja el 1098. És possible que en el fossar d'aquest centre religiós i en el de les poques esglésioles o parròquies disperses

pel Pla, en morir els fidels del veïnat, es rebessin les despulles d'aquells que, sota la jurisdicció eclesiàstica, n'eren membres: des del moment de néixer –amb el bateig- fins al de la mort –amb l'enterrament cristià-.

Edat Moderna. - No és fins als segles XVI al XVIII, arran de l'establiment al terme de diferents ordres religiosos, que es pot començar a parlar d'una certa comunitat o població graciencs.

Els primers a venir, després dels benedictins de Santa Maria de la Font-rubia, foren els caputxins del Monestir del Montcalvari que posaren la primera pedra del seu convent el 1578 i l'acabaren el 1580. Aquest monestir, destruït per les tropes de Felip V el 1714, tingué una important repercussió en la configuració de la futura vila. Al seu voltant es formà el sector que anava del torrent de l'Olla al torrent del Pecat (actual carrer Bailén) i, per sota de la Travessera, les cases arribaven al límit del camp ras que, com a zona militar, envoltava la Barcelona emmurallada.

Poc després, el 1626, foren els carmelites descalços els qui s'establiren al Convent de Nostra Senyora de Gràcia (“els Josepets”) creant un altre nucli de població al seu costat.

Finalment vingueren els frares franciscans del Convent de Santa Maria de Jesús, el primer emplaçament dels quals estava situat, des del 1427, al que avui anomenem l'Eixample (concretament a l'encreuament dels actuals carrers d'Aragó i de Pau Claris) i que fou, també, destruït durant el setge de 1714. Els frares, el 1722, n'edificaren un de nou al mateix indret que, pel fet de trobar-se massa a prop de la muralla de Barcelona, va ser saquejat i destruït pels francesos el 1813. Després d'una nova reedificació, entre al 1817 i 1819, es va tornar a enderrocar el 1823 i la seva església, canviant el seu emplaçament, fou finalment reconstruïda, el 1825, a l'entrada de Gràcia. Aquesta,

una mica del poc oxigen que l'aire ens vol donar, bevem una mica de mate de coca amb sucre, gana no en tenim però mengem una xocolata, no hem de parar gaire estona, ens falten encara per fer cim, 4 hores i mitja.

A partir d'aquí la pujada encara es va fent mes insuportable no tinc mal de cap, però no em trobo bé, sento un lleuger mareig sembla que l'estómac no el tinc del tot bé, m'estic cagant i no és pas de por.

Un pont caigut d'una esquerra ens complica una mica la progressió i el fred als peus ens fa espavilar i no podem parar molta estona.

Seguim caminat, al cap dues hores un francès que estava per davant nostre està traient la ‘papilla’ i penso que jo seré el següent.

Un revolt pronunciat en l'itinerari ens projecta l'ombra del Huayna i ara sí que hem de treure els frontals, de cop sembla que ara sigui de nit són les 5.30 h i encara falta una hora i mitja perquè surti el sol.

A les 6 afrontem l'última part de l'ascensió, no ens creiem el que tenim davant és una última pala d'uns 50 m de desnivell i d'un 40x100 m, però ens sembla un murgairebé vertical ple d'uns canelobres de gel que ha format el vent i que gairebé tenen la nostra alçada. Aquesta visió ens fan venir ganes de plegar, però estem tan a prop. El mal estar ara es fa més palès la panxa està pitjor, mirem enrere i veiem el que hem pujat, la traça, les esquerdes que hem passat, per sota tot és blanc. El sol comença a aparèixer, aquesta visió sumada al cansament que porto a sobre m'emociona i em fa seguir endavant fins que per fi coronem l'afilada aresta del Huayna són les 7,30 h. L'altre vessant se'ns mostra més vertical i podem gaudir una estona d'una visió completa del llac Titicaca.

A la baixada, el sol crema i ràpidament anem desfent el camí de pujada. El fred de primera hora ja ha quedat oblidat i ara ja només pensem a arribar al campament per desfer les tendes i fer cap a La Paz.

Una abraçada a tots.

Ramon i Ingrid.

SENTIMENTS PER LA CONTRADA DE BOR (Cerdanya)

Va ser l'any 1973, quan vaig conèixer per primera vegada la contrada de Bor, encara que el viatge va ser una aventura de revolts i més revolts, (collada de Tosses) però meravellós per la vista i per totes les persones atrevides.

La primera impressió a l'entrada de Bor, va ser salvatge, solitari, natural, rústic, amb les seves cases naturals i les masies definides i envoltades de terra ferma pel conreu, racó idíl·lic per la gent que estima la natura. L'entrada al poble és d'una vista agradable i agraïda, te les muntanyes als fons, des de la Tossa d'Alp, fins la serralada del Cadí, i en el mig dominant el poble, les Penyes Altes del Moixeró, de molts sentiments i de moltes suós.

El poble de Bor municipi de Bellver, (baixa Cerdanya) és esmentada ja el 839, l'església de Sant Marcel és romànica (segle XI), té una situació privilegiada, amb un porxo mirador, on és contempla una vista impressionant del seu entorn i mes allà. Quantes vegades m'he sentit escoltat i ordenat el meu pensament, amb la pau del lloc i el respecte que es mereix. Al costat de l'església, hi ha els sentiments del passat i també dels ideals enterrats.

Quan trobes la gent d'origen, orgullosa del seu estar, si vols seguir aquesta gent és qüestió de temps i de voler concernir en el seu residir. Caminat pel camí de l'església, amunt, hi ha un trencall, entre dos pollancres grandiosos, que indica el camí per anar a la famosa cavitat de la FOU, caminant, caminant, pel corriol estant, trobes la pau i un jardí al voltant, pollancres, avellaners, cireres, pins, plantes i flors, i l'aigua que corre neta i clara sense parar pel seu rierol. Arriben a la cinglera, racó idíl·lic, ple de roques, sortida d'aigua de sota terra, lloc de reunió una vegada l'any per la festa major. Per un corriol de pujada, hi ha diverses balmes, una d'elles, la famosa FOU. Sortint de la cinglera cap a l'oest-nord, hi un corriol amb prats d'una bellesa superba, lloc d'acampada bucòlica, amb pollancres molt alts i la gespa força espessa, el corriol continua i s'estreny més endavant, entre una arbreda de boixos espessos, fins arribar a la masia de Cal Quelp.

Quan arribes al riu, el camí puja i puja cap al poble, amb les seves cases barrejades. Hi ha racons que inspiren a passejar, baixant o pujant el camí, segons es miri en la vista endins.

Bor em té els sentits robats per la seva natura i la seva gent, que amb el temps canviarà pels nous vents que vindran, la seva gent són gent d'estima compartida, tenen el sentit de conservar, però el progrés és tan poderós, que no el para ni el més formós. D'un temps ençà tot ha canviat, els prats desapareixen per totxos, formigó i pissarres de cases adossades. Serà tanta la claror, que les nits clares de llunes blanques, els estels es perdran de la vista estant. El so de la campana la remor l'ofegarà, les hores passaran sense saber on estàs, els ocells no cantaran i les vaques no pasturaran. A on anem?

Jaume Vaqué i Vilagran

Vam organitzar la sortida amb 3 mesos d'antelació per assegurar la reserva als refugis de la zona, sempre plens per aquestes dates.

Gràcies a les low-cost, vam volar el divendres 15 al matí a Milà per quatre rals i vam llogar un cotxe fins a Alagna. Allà s'agafa un telecabina, un telecadira i un telefèric fins a la Punta Indren, a 3.260 metres. Des d'allà, es creuen dues geleretes i s'arriba al refugi Gnifetti, a 3.611 metres. També es pot dormir al refugi Mantova, uns 150 metres més avall, més acollidor que no pas el Gnifetti, on en general són poc amables, en part degut a la gran quantitat de “diumengers” que es pensen que pujar el Mont Rosa és una sortida de pícnic.

El dissabte 16 a les 4:30 h esmorzem i a les 5:30 h, enmig d'una nevada lleugera sortim cap a la Piràmide Vincent (4.215m) com a sortida d'aclimatació. Se surt per darrere el refugi i cal vigilar unes esquerdes traïdores. Alguns s'encorden, altres no. Nosaltres, sempre encordats. A la mitja hora veiem un grup que sembla que faci pràctiques de rescat en gelera però què carai pràctiques, un d'ells ha caigut en una esquerdafonda i fosca al cedir-li el fràgil pont de neu. Entre 15 podem treure'l després de 30 minuts d'esforços. El pobre fa una cara d'acollonit que déu n'hi do! i se'n torna al refugi. Seguim l'ascensió amb un temps cada cop més dolent. Arribem a un fals coll on els qui van al Mont Rosa segueixen i els qui anem a la Vincent girem a la dreta. Els darrers 300 metres el vent ens tira a terra un parell de cops però fem cim i sortim pitant abans no ens llancin fora del cim les ventades. En total, i descomptant el rescat, 1 hora 30 minuts de pujada. La baixada, a tota pastilla ens deixa al refugi en 35 minuts. Passem el dia jugant a cartes mentre ens aclimatem (és a dir, bevent cervesa i menjant espaguetis) i preparem el dia següent.

El matí de diumenge, ens llevem a les 4 h, amb molt bon temps. El refugi és de 277 places i hi ha més de 350 persones. Dormen al passadís, al menjador, per tot arreu. Típic descontrol a la italiana. Cua per esmorzar, piolets que quasi buiden un ull a algun turista despistat, en fi, desordre. Per evitar les cues de gent a la gelera, sortim ràpid i avancem les cordades més lentes. Veiem atrocitats, com una cordada de 7 persones!!! En fi... L'ascensió al Signalkuppe és fàcil (compte amb les esquerdes), una caminada llarga sobre la neu. Es remunta la gelera de Lys fins al coll del mateix nom, i des d'allà, es travessa per sota de la Parrotspitze fins al coll Gnifetti. D'allà, 150 metres fins al cim del Signalkuppe on trobem el refugi Margherita, a 4.552 metres. Una delícia això de tenir un refugi al cim. Perd encant, però la sopa a 4.500 metres té més bon gust. Com que dormirem al refugi, i hem pujat en 3 hores i poc, queda temps per completar els 4.000 del voltant, tot molt a prop.

Ja només ens queda mirar de dormir, que a aquesta altitud no és fàcil. Per cert, l'hospitalitat del Margherita és excel·lent. Aquí ja només hi dormen alpinistes i la companyonia es nota. Els “diumengers” han quedat pel camí.

L'endemà, el temps és variable. El nostre objectiu és el temut Lyskamm de 4.528 m. És una muntanya amb mala fama degut a les cornises que s'hi fan i al gel viu que sol haver-hi al'aresta. Sortim d'hora per evitar problemes amb

els núvols que apareixen per tot arreu. En 45 minuts som al peu del'aresta que surt del coll de Lys. Al principi puja ràpid, amb uns 45º d'inclinació i uns 250 metres de desnivell. Després vénen uns centenars de metres plans, amb l'aresta esmolada com un ganivet. Si fes vent, millor no provar-ho. El temps s'aguanta, així que tirem a bon ritme fins a la segona rimaia, molt tapada. Ens queden només 300 m de cresta més i un ressalt de roca i som al cim. La progressió per l'aresta és molt delicada, i s'ha d'anar passant d'un costat a l'altre per evitar cornises i alguna vegada s'ha de caminar pel fil de l'aresta, amb bons precipicis a banda i banda. Aquí el concepte de cordada té sentit, si un s'entrebanca, l'altre no pot fer més que saltar a l'altre costat per aturar la caiguda. Per sort, tornem sense cap problema just quan el temps comença a empitjorar. Tornem al Gnifetti, i tot seguit a la Punta Indren per baixar cap al poble. De camí, llamps i trons i pluja ens recorden que hem fet bé de sortir d'hora.

Al tornar, el cotxe de lloguer no s'engega i quasi no tornem a casa, però el que compta és que hem pogut complir tots els objectius marcats i encara ha caigut algun 4.000 de propina.

En resum, una zona molt recomanable. Millor a principi d'estiu que en plena temporada, per evitar la gent. Ah, es podia haver fet amb esquís des del refugi al cim, en ple juliol. L'any vinent ens endurem els esquís!

Fins aviat!

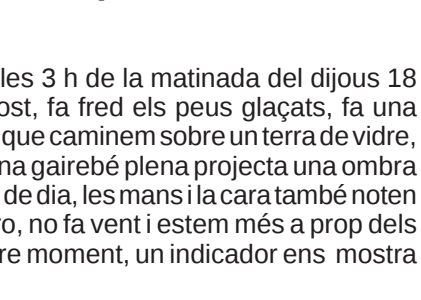
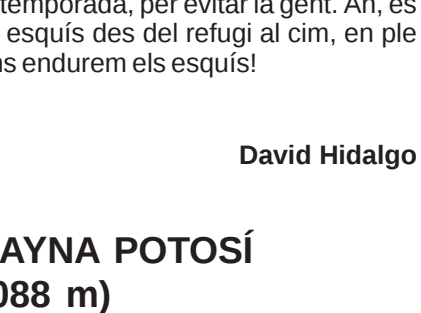
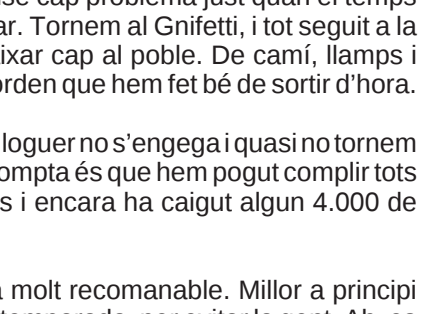
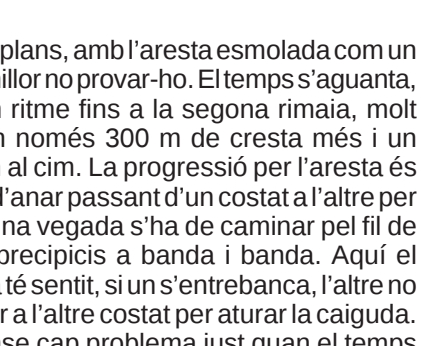
David Hidalgo

HUAYNA POTOSÍ (6.088 m)

Són les 3 h de la matinada del dijous 18 d'agost, fa fred els peus glaçats, fa una hora que caminem sobre un terra de vidre, la lluna gairebé plena projecta una ombra que sembla que sigui de dia, les mans i la cara també noten els 10 graus sota zero, no fa vent i estem més a prop dels estels que en cap altre moment, un indicador ens mostra que estem a 5.400 m d'alçada al c a m p a m e n t argentí, per on passem per intentar fer el Huayna Potosí (6.088 m).

Parem una estona per intentar agafar

molt reformada els any trenta del passat segle, és l'actual parròquia de Santa Maria de Gràcia al carrer Gràcia i que donà lloc a un nou barri a tocar del camí que, pels “Josepets”, anava de Barcelona a Collserola.

Els difunts d'aquests incipients nuclis de població juntament amb els procedents dels masos propers i els de les primeres “torres”, que alguns membres de la burgesia barcelonina començaven a edificar, molt possiblement – per raó de proximitat- eren enterrats en els fossars d'aquests nous centres espirituals. Com en vida, després de morts, no tots rebien el mateix tracte. Al fossar construït, dins un tancat, a recer del temple –com una mena de fossa comuna- hi anaven a parar, enterrats a terra, els humils. Els nobles, els religiosos, les persones importants i els membres de gremis i confraries tenien la seva sepultura o “vas” a l'interior de l'església (els més distingits, a les capelles dels sants tutelars i els altres, al terra del temple, sota lloses sepulcrals o, com era el cas d'”Els Josepets”, en nínxols a la cripta o a les “catacumbes”.

El creixement de la població dins de la Barcelona encotillada per les muralles, feia cada dia més difícil habitar-hi els vius i enterrar-hi –en els ja atapeïts cementiris urbans- els morts. Com que el perímetre dels fossars era limitat pels carrers i les mateixes cases, calgué guanyar el lloc, primer, enfondint per sota i, després, fent pujar el pla de les tombes –amb diferents capes de terra una sobre l'altra- amunt, a manera de terraplè. L'elevació del nombre de defuncions que provocaven les epidèmies, originades pels deficients serveis higiènics i de salut pública, agreujaren aquesta situació. Als cementiris ja no hi havia lloc. Un cop l'any, abans de quaresma, era necessari fer a cada fossar el que s'anomenava “l'escurada de cadàvers” o reducció de restes, amb l'objecte de guanyar espai per a nous enterraments. Podeu imaginar el macabre espectacle i la pudor que, tot i fer-ho de nit i havent avisat prèviament als veïns, suposava l'obertura de tombes, la separació dels ossos i les mortalles així com la crema de les fustes dels taüts. Es pitjava tot el premsable en un espai destinat a ossera per tal de guanyar espai i poder encabir-hi més morts. Les autoritats, la jerarquia eclesiàstica i el cos mèdic es veieren obligats a dictar mesures preventives per tal d'evitar nous perills d'infecció però els resultà molt difícil, per la força del costum i els interessos, tallar el mal en el seu punt d'origen.

El 1787 Carles III dictà una Reial Cèdula abolint els fossars parroquials –normalment ubicats dins dels nuclis urbans- instant els ajuntaments a buscar un indret, apartat de llocs habitats, on enterrar els seus morts. Tot i que aquesta ordre fou reiteradament confirmada en successives disposicions del Consell Superior del Regne i, en general, ben rebuda pels alts responsables civils i eclesiàstics de les ciutats, el seu compliment topà amb els perjudicis

d'una tradició secularment arrelada, interessos –com les taxes d'enterrament, que constituïa una bona part dels ingressos de les parròquies- i drets adquirits de diverses comunitats, civils i religioses, que veien perillar llurs privilegis.

Catorze anys abans d'aquesta reial disposició, el 1773, el bisbe de Barcelona Josep Climent, un prelat bondadós i amb coratge, va adquirir extramurs de la ciutat, més enllà de la Ciutadella, un soral desolat, el féu terraplenar, el voltà de parets de tanca i hi bastí una capella, per a convertir-ho en cementiri, tot a despeses seves. Aquest nou fossar (que avui coneixem com a Cementiri Vell o de l'Est al Poblenou) fou consagrat el 13 de març del 1775. El primers destinataris d'aquest cementiri, anomenat despectivament “del Canyet”, foren les restes humanes que s'extreien de les tombes de les esglésies i dels fossars parroquials, els morts sense recursos (captaires, pobres de solemnitat, etc.) i els qui morien de malalties infeccioses als hospitals. Anar a parar a “el Canyet” era doncs, a part de lluny, socialment mal vist... Les directrius, d'antuvi, semblaven clares: prohibició de fer enterraments dins les esglésies, desaparició dels fossars parroquials transformant-los en places i construcció de cementiris fora dels nuclis urbans. En la pràctica, però, tot això quedà en lletra morta.

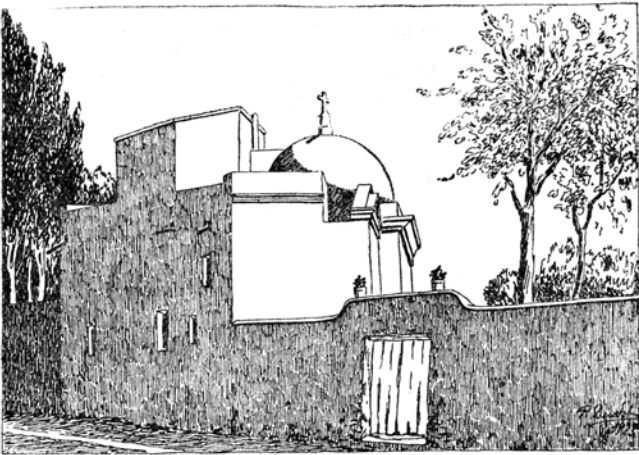
Edat Contemporània.- Durant l'ocupació francesa (1808-1814) es prohibiren *mano militari* i de forma absoluta, sense excepció de civils ni religiosos, els enterraments dins les esglésies. Així, amb el cementiri del bisbe Climent fet i aquesta ordre dels francesos, quan les autoritats espanyoles es reintegraren al país es trobaren amb una part del problema resolt. Faltava, tan sols, eliminar els fossars urbans. Una tasca no gens fàcil que costaria anys fer realitat.

La proximitat de Gràcia a una gran ciutat com Barcelona li aportà avantatges però, també, inconvenients. El cementiri del bisbe Climent tenia poques simpaties i, a més, la naturalesa del terreny no permetia enfondir les fosses perquè es trobava aigua a l'escassa profunditat de sis pams. Davant d'això, la Junta d'Autoritats de Barcelona resolgué instal·lar un nou cementiri, dins el terme de Gràcia, al cantó de la Travessera a tocar amb la riera de Sant Miquel. El pla era ambiciós i, amb l'experiència del

que havia passat al cementiri del bisbe Climent, procuraren “vendre-ho” bé. La Junta prometia poder oferir al poble de Barcelona *un cementerio cuya magnificiencia sin gran lujo, corresponda a la capital de Cataluña que encierra tantos motivos de admiración a los observadores...*

Ens ho explica perfectament Francesc Curet en les seves “*Visions Barcelonines*”. Es tractava d’erigir en lloc preferent un sumptuós mausoleu de marbre i bronze, en forma de piràmide, destinat a guardar les cendres dels màrtirs de la Guerra de la Independència. Com que es construïren fins a mil cinc-centes sepultures que, a raó de dues dobles de quatre cada una, produïrien seixanta mil lliures, a més del que donarien els nínxols al preu de tres i quatre duros, hom pensava poder atendre de sobres les despeses que ocasionaria la realització d’aquest gran projecte. Posats a deixar volar la fantasia, es planejava obrir un camí d’arbres des del portal de l’Àngel al cementiri en el qual, entre d’altres embelliments, es gravarien en marbre i bronze els fets principals de la conspiració per alliberar Barcelona de les forces invasores. Si bé aquesta via no va obrir-se llavors, és indubtable que fou el germen del futur passeig de Gràcia.

Tots aquests propòsits van quedar reduïts, en la pràctica, a la mínima expressió. La superfície del terreny, sense que es pogués dir que era esquifida, pecava d’insuficient si hom tenia en compte la creixença de la ciutat: 921 pams de llargària per 775 pams d’ample (uns 180 x 150 m). Pel que hem pogut esbrinar ocupava el solar que avui limiten els carrers Riera de Sant Miquel, Dr. Rizal, Neptú i Luis Antúnez. Hi ha qui diu que en aquell lloc hi havia una ermita dedicada a Sant Miquel que s’utilitzà com a capella del cementiri. Els any cinquanta del passat segle encara es podia veure, modificat, aquest edifici i alguns vells xipresos en els patis interiors de l’illa de cases (pràcticament ocupats avui pel col·legi públic Josep M. Jujol).

Es prescindí d’encerclar amb parets el cementiri i se’l voltà d’un fossat prou ample com per privar l’entrada d’animals

i amb dos reixats als extrems per facilitar l’accés. Mala cosa per guanyar-se la confiança de la gent, encara que aquest sistema primari de tanca fos provisional com s’apressà a advertir la Junta.

El 21 de gener de 1816 es va procedir a la benedicció del nou cementiri pel vicari general de la Diòcesi, Josep Avellà, amb totes les cerimònies. Millor hauria estat que li haguessin cantat les absoltes per la curta durada que tingué.

Molts es queixaven que era massa lluny de la ciutat, argument capciós que s’emprava també per criticar el cementiri del bisbe Climent i que podia aplicar-se a tots els cementiris allunyats, forçosament i amb lloable prudència, de la població. Tingueren més importància i influència les clamoroses protestes dels propietaris de terres de conreu i de les nombroses torres i cases de camp properes al cementiri, ajudats pel parer d’alguns metges, que declararen que aquell lloc podria ser perjudicial per a la salut. No deixa de ser sorprenent que molts dels qui protestaven per l’existència del nou cementiri situat, després de tot, en un indret airejat i tranquil, trobessin bé la permanència dels vells fossars parroquials dins el cor de la ciutat i fins i tot exterioritzaren, alguns, el seu disgust per la seva desaparició. Fins a quin punt no va prevaler més el propi interès o el rebuig a tenir a prop el cementiri que la sinceritat o el pensar en l’interès comú? Com ara sol passar, també, quan hom cerca ubicació per a una presó, una sala de tractament de drogodependents o una deixalleria.

Les protestes foren seguides pel “boicot” i al cementiri de Gràcia s’enterraven només els menestralets, els misers sense ofici ni benefici i els pobres de l’hospital. Les persones “com Déu mana” i amb recursos no planyien passos ni despeses per fer-se enterrar ells i els seus en qualsevol dels cementiris de les parròquies de la rodalia, a Sarrià, Sant Gervasi, Sant Genís dels Agudells o al monestir de Sant Jeroni de la Vall d’Hebron. La noblesa donava la preferència a la cripta del convent d’“Els Josepets”, la comunitat del qual havia deixat anar també la seva protesta per l’establiment del nou cementiri. Segurament no pas per motius d’higiene ja que ells donaven sepultura a tothom qui ho demanés –per descomptat a canvi de diners-, tant en la cripta de sota el presbiteri de l’església, en les galeries subterrànies que s’estenien en el subsòl, com en una mena de catacumbes, i en el fossar exterior que va existir fins a l’any 1868.

Davant d’aquesta situació, la Junta d’Autoritats suspengué tota mena d’obres al cementiri i, després de laborioses deliberacions, el mes de maig de 1818 –dos anys després de la solemne inauguració- es va prendre l’acord, confirmat

tindrem travessia moguda. Però l’Eolo és mandrós o deu ser de vacances, no entra vent i anem fent via tot remullant-nos a les diverses cales de la zona. Com que tenim temps, ens arribem fins a Cadaqués, on passem la tarda fent el turista (versió pot estanc). Cap al vespre anem a cala Nans.

Quarta etapa, curta: de cala Nans a cala Montjoi. Passant pel cap Norfeu, que no deixa de sorprendre. Curiosament aquesta zona està més tranquil·la que la zona nord. També hem sortit aviat, a les 8’30 h, cosa que ens apermès fer una becaina i encara arribar aviat per refer tot la logística de retorn.

Això és tot.

Ricard Martínez
Pas de guia, també en caiaç!!

CATAPERDIS (2.815 m) Andorra

Per la Vall d’Angonella. 16 i 17 de juliol de 2005
Participants (per rigorós ordre alfabètic): Elena Martínez, Manel Caballer, Martí (?) , Oriol , Pilar López i Xavier Zarzoso.

Vam sortir de Barcelona a les 10 h del matí del dissabte. Una mica més endavant vam recollir el Manel que venia de Martorell. Vam parar a la Fonda Cadí de Ponts, a la carretera d’Andorra, a mà esquerra abans de sortir del poble, cap a les 12 h a omplir la panxa. El dia era clar, serè i calorós.

Vam arribar a Andorra cap a les 14 h. Una mica de cua a l’entrada i fins passar la cruïlla de la Massana. A les 15,30 h començàvem la pujada. Sortíem de Llorts per la vall d’Angonella, cap a ponent, per un fort pendent. A mesura que pujàvem el camí se suavitzava i la vegetació s’anava simplificant fins arribar als prats del refugi de l’Angonella (2.240 m) tres hores més tard amb molta calma i 800 m més amunt. Tot seguit vam fer un bany a prop del refugi, al riuet que hi passa i al costat de les restes d’una congesta de neu. Revitalitzador.

Cap a les 20 h vam sopar al refugi. Cadascun va fer la seva aportació. Però la Pilar ens tenia reservada una sorpresa. Davant les nostres cares d’incredulitat veiem aparèixer una ampolla d’Añares (Rioja) del 2001 a la temperatura perfecta. L’efecte no es pot descriure amb paraules. Només puc dir que l’impacte que el seu gust va deixar en els nostres cossos i ànimes perdura passats els dies. (Pausa de 5 segons per fer-se la idea)

Doncs bé, amb aquest immillorable preludi ens vam disposar a afrontar la nit. El temps era esplèndid, jo no recordava una nit com aquesta a aquestes alçades. Tot convidava a fer el bivac de la temporada. I així va ser. Ens vam escampar pel prat i quan la nit enfosquia ja ens trobàvem dins dels sacs i a punt per dormir. Les primeres hores la lluna il·luminava les roques i creava un ambient de misteriosa penombra. Quan va desaparèixer, la foscor va envair l’indret i de cop i volta el cel es va omplir de milions d’estels, alguns d’ells en formacions tant denses que semblaven núvols de pols distant. Entre el Rioja, l’espectacle celestial, la son i el cansament de la pujada, dormir no va suposar un esforç extra.

setembre-octubre2005

A les 6,15 h tots drets. Esmorzar ràpid a la porta del refugi i a les 7 h tots cap amunt. Per iniciativa de la Pilar vam fer una ascensió “a vista”. Vam passar per dos nivells de llacs i a l’arribar al circ que tancava la vall van decidir pujar, sempre cap a ponent, per la ruta més evident, sense camí, per una forta pujada. Al cap de dues hores havien superat els 600 m que separaven el refugi del primer cim. Vam comprovar el mapa i vam confirmar el que l’altímetre ens anunciava. Un excés de vista ens havia portat fora de la ruta del Cataperdís que vam creure localitzar en aquell moment cap al NE a poca distància. Vam baixar una mica al coll proper i prenem un GR que ens va portar a flanquejar el suposat retrobat Cataperdís. Al mig del flanqueig el Martí i el Xavi van optar per fer una grimpada al cim. La resta vam seguir flanquejant per arribar per una forta pujada al coll següent. En aquell moment la Pilar va enfil·lar la paret i per l’aresta SO, exposada, va anar cap al Martí i el Xavi que l’esperaven al cim. Els altres tres ens vam quedar al coll i vam veure cap al NE un cim imponent amb dues fites gegantines que el coronaven. Vam pujar per roca gran molt esquarterada. Gairebé al cim ens vam trobar amb una parella d’andorrans que ens van confirmar que estàvem trepitjant, ara sí, el Cataperdís. Entretant els altres tres companys baixaven del pic de l’Angonella cap al seu coll i es disposaven a pujar a l’objectiu de la nostra sortida: el Pic de Cataperdís. Des del seu cim es domina una vista espectacular. A sota dels nostres peus la part alta de l’estació d’Arcalís, poc més enllà els llacs de Tristània i el seu pic. Al’altra banda l’estació d’Arinsal i el Comapedrosa i al fons el Massís de la Maladeta i l’Aneto, entre molts altres.

Ens vam quedar una estona al cim. Va començar a bufar el vent i a les 11,30 h vam començar a baixar cap al coll i una ampla carena al sud que en portava a la tartera de descens que arribava fins al llac més alt de la vall d’Angonella. En poc més d’1 hora ens trobàvem al refugi. Una petita aturada per recollir el material que havíem deixat i apa, cap a Llorts. Vuit-cents metres més avall ens esperaven els cotxes. En dues hores hi érem. Uns quants es van refrescar al riu i vam iniciar la tornada. Vam fer una mica de turisme i vam passar d’Ordino a Canillo pel coll d’Ordino. Vam parar a dinar a Can Queró, a Encamp, a la dreta de la carretera just després del Funicamp. El dinar va acabar d’arrodonir una sortida perfecte que va concloure cap a les 20- 20,30 amb una tornada en cotxe ràpida i tranquil·la.

En resum dos dies esplèndids per recordar, i un recorregut per uns indrets ben conservats i assequibles. Molt recomanable.

Manuel Caballe

MASSÍS DEL MONT ROSA

Tot i que un pèl tard, us passo la piada de la darrera sortida als Alps, en total, 4 dies
Dates: 15 a 18 de juliol del 2005
Participants: Joan Carles, Josep, Enric i David
Ascensions: Piràmide Vincent, Signalkuppe, Zumsteinspitze, Parrotspitze, Ludwigshöhe, Corno Nero, Balmenhorn i Lyskamm.

NEOVIELLE I EL TURON DE NEOUVIELLE

Encara es port esquiar als Pirineus!

Dijous i divendres increpo els esquiadors, molts han penjat ja els esquís i els han canviat pel banyador i la tovallola o per l'excursió a peu. El Jaume i la Berta surten divendres a les 7 h de la tarda cap a Neouvielle en una cursa que per a mi esdevé massa estressant. Tempto la gent amb l'esquí però ningú s'anima. Així que em dic: "...doncs me'n vaig!". I dissabte surto cap a Neouvielle jo també.

Després d'un 'vivaquillo' vora el llac d'Aubert _on també hi ha un petit refugi al costat de la carretera, molt oportú en cas de mal temps_, hem llevo d'hora però sense passar-me, a les 5,20.h. Per anar a fer el Neovielle i el Turon de Neouvielle des d'aquí cal travessar la presa per sobre el mur i després senzillament anar seguint el camí fitat que primer puja i després tomba a la dreta travessant l'aresta rocosa que baixa del Ramoung. Just davall d'aquest pas comença la neu (1 h a peu).

Des d'aquí javeiem en front la bretxa Chausenque, on anirem si volem fer el Turon de Neovielle, o ens decantarem a l'esquerra i seguirem aquesta vall si volem fer el Neouvielle. Avui aniré a fer aquest darrer pic.

Breche de Chausenque

La ruta normal d'hivern per fer aquest cim es diferent de la d'estiu, ja que la senzilla canal de roca que trobem a l'estiu, al hivern esdevé un pendent molt dret de neu, i és més fàcil accedir remuntant una aresta de roca que hi ha més a la dreta.

Deixem els esquís i fem els últims metres de neu a peu, entrem a la roca i anem cap a l'esquerra, fins que arribem en un punt en què hi ha dues possibilitats:

a) A la dreta tenim l'accés a l'aresta, amb unes roques que semblen llises i té una pinta molt àeria.

b) A l'esquerra ens posem en una canal més acollidora però que té un pas com de tercer grau.

Cap al Turó de Neouvielle

El sentit comú, que de vegades no es el més encertat, ens inclina cap a la segona opció, i per aquí pugem amb feines tota la penya que hi som. Després al baixar hem trobo amb uns bascos que

acaben de desgrimar l'aresta i em diuen que per allí es més fàcil. Aquesta es l'aresta a la que es refereix la ressenya del llibre Pirineos en esquís de l'editorial Desnivel, que la descriu com "una arista aérea pero fácil", doncs l'altre pas de fàcil no en té res.

Una vegada a dalt, esplèndides vistes del Mont Perdut i les Tres Sorores, a més d'altres.

A la baixada flanquegem a l'esquerra i arribem a una divertida pala molt pendent, a l'estil de la pala de la Fontblanca però més curta.

Tiro avall i deixo de banda la brecha Chausenque perquè avui no vull fer tard i passo de fer el Turon de Neouvielle.

La neu està bona i es gaudeix. Però finalment, fer només el Neovielle trobo que queda curt per omplir una jornada. Són 900 . de desnivell (llac Aubert 2.150 m, pic de Neouvielle 3.091 m). Us aconsellaria fer primer el Turon de Neouvielle i després el Neouvielle per no trobar aquella pala gelada i poder gaudir-la.

No m'ha sabut greu haver conduït 700 km aquest cap de setmana per fer aquesta excursió. La neu està millor ara que a principi de temporada; animeu-vos, encara us queda una oportunitat.

Bones traces i ben dretes.

Rosa-Maria Salas Ricart

COLLIURE-CALA MONTJOI en caiaç de mar

26-29 de juliol (4 etapes) 43 milles
Vents predominants del sud, força 2-3 mar

plana

Participants: Eva, Roser i Ricard

Un cop feta la logística caiaquera (sempre molt pesada) anem a Colliure on el més difícil és deixar el cotxe en un lloc durant 4 dies. Tot i això és un bon indret per sortir, vorejant la majestuositat del castell dels Comtes Catalans i lloc predilecte de Jaume I.

Tota aquesta zona està plena de vinyes que arriben gairebé al mar, fan un paisatge curiós, tot vorejant la costa passem per Port Vendres i Cerbera. Passat el cap de Cerbera ja som a tocar de Port Bou, curios: tant a prop i tant lluny a l'hora !! Encara fem una mica més i ens arribem fins a la platja del Garvet a Colera, bon indret per dormir.

La segona etapa transcorre des de Colera fins a la platja de la Tavallera al Cap de Creus, punt d'enllaç amb el GR-11 (per si algú vol fer combinades...), ens esplaïem pel Port de la Selva, tot fent temps per evitar el sol de migdia i el Garbí que bufa fortet. A Tavallera compartim bivac amb gent que fa el GR, però és prou gran com per que cadascú tingui un petit racó de paradís.

Tercera etapa, sortim ben d'hora 7'30 h ja estem remant, cal passar el Cap de Creus fins a Portlligat, si entra el sud

per Reial Decret, de deixar córrer el cementiri tan "desgraciat" de Gràcia. Es recuperà el cementiri del bisbe Climent —aquell bisbe que sabé veure-hi més clar que ningú- i es procurà condicionar-lo de manera que hom no tingués res a dir-hi. La Junta, preocupada en les obres del cementiri del bisbe Climent, així doncs, es desentengueren, com si no existís, del cementiri de Gràcia. Els que no volien un cementiri prop de les seves finques el patiren en forma de camp perdut, i com que ningú no se n'ocupava, fou un focus constant de putrefacció, alimentat pel carro de l'hospital, que hi deixava els cadàvers com si els aboqués en un femer. El Diario de Barcelona, tan mesurat, deia el 12 de maig del 1820: *Supuesto que el campo, que quisieron llamar cementerio rural, sito junto al camino que va de esta ciudad a San Gervasio está ya abandonado, o tan mal custodiado e indecente que los cadáveres que en él se depositaron son presa de los perros, robados sus vestidos y las maderas de las cajas y aún sus huesos profanados, ¿porqué se continua en enterrar en él a los ciudadanos hermanos nuestros que mueren en los hospitales?*

Uns mesos després, per una nota publicada, també, al *Diario de Barcelona* del 7 de novembre de 1820 sabem que: *Habiéndose puesto de acuerdo el Excmo Ayuntamiento de esta ciudad con la autoridad eclesiástica para proceder luego a la exhumación de los cadáveres*

enterrados en el cementerio llamado de Gràcia, se da aviso al público para que todos los que gusten trasladar los restos de los depositados allí con separación, lo verifiquen dentro del tercer día, presentándose al señor depositario D. Ramón Clascà, que vive en la calle de Raurich, esquina a la de las Euras, para obtener sepultura o nicho en el nuevo cementerio llamado ya del Ilmo Sr. Obispo Climent..... Podríem dir, doncs, que a finals del 1820 el cementiri de Gràcia de la riera Sant Miquel deixà de complir aquesta funció i anà, progressivament i damunt els ossos d'aquells qui ningú reclamà, donant pas a noves edificacions en aquella zona.

Avui, la gent que moren a Gràcia són enterrats pels diferents cementiris dels barris —molts d'ells, veritables jardins-museu, envoltats ja per les cases (la història es repeteix)-; als grans cementiris de la ciutat com són el cementiri Vell, Montjuïc i Collserola ; als pobles on tenen la segona residència... o opten per d'altres formes de "passar a l'altre món" com són la incineració, la donació del cos,en fi, deixem-ho, doncs, aquí ja que aquest podria ser probablement un nou tema de conversa davant de la "llar de foc" del Club.

Josep Arisa

Bibliografia consultada.-

Anònim.- Habia un cementerio en la Riera de San Miguel". *Programa de la Festa Major de Gràcia /Riera de San Miguel* (1950).

BRASÓ I VAQUÉS, MIQUEL.- "La Riera de San Miguel". *Programa de la Festa Major de Gràcia/Riera de San Miguel* (1951).

CURET, F. I ANGLADA, L.- *Visions Barcelonines*. Volum 3: *La vida humanitària*. Barcelona: Altafulla, 1983.

BUCH I PARERA, J.- "Tricentenari de l'església de Santa Maria de Gràcia". *MAI ENRERA* revista del Club Excursionista de Gràcia núm. 421 (1987).

DDAA.- *Els barris de Barcelona* . Volum 3: *Gràcia*. Ajuntament de Barcelona/Enciclopèdia Catalana. Barcelona, 1997.

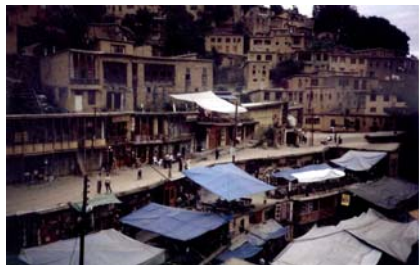

LES MUNTANYES PERSES I LA SEVA GENT

El dijous 7 de juliol, en **Marc Pérez**, na **Mayte González** i en **Pooyan Dadvand**, ens van presentar el seu viatge a Iran i apart d'explicar-nos la seva experiència per les muntanyes perses, ens van oferir també una visió molt àmplia del país des del punt de vista social, cultural, polític i econòmic. L'audiovisual va consistir en diapositives i una magnífica xerrada per part dels simpatiquíssims Mayte i Marc. En Pooyan no hi va poder ser present, però la Mayte i el Marc van ser els encarregats de presentar-nos part de les seves fotografies del seu bell país.

Arribant a SARCHAL

MASULEH

La xerrada va ser molt interessant atès que la Mayte i en Marc tenen amics iranians i coneixen una realitat del país bastant diferent de la que sovint ens presenten els mitjans de comunicació; així doncs per exemple ens va cridar molt l'atenció la "doble realitat social" (la de cara endins i la de cara enfora) existent.

Les coordinadores volem agrair especialment als ponents i a tota la gent que hi assistiu. Entre tots, estem convertint el Cicle Buch i Parera en un bon lloc de trobada.

Per a concloure, només dir-vos que els propers audiovisuals seran **"CAMINANT PER GRs"** el 29 de setembre a càrrec de Roger Lloses, i **"LAOS EN BICICLETA"** el 20 d'octubre a càrrec de Jordi Sabater, Núria Gómez i Pep Montes.

SIAHSANG

Com sempre, ja ho sabeu, si voleu col·laborar ens ho podeu fer saber directament o per email (audiovisualsceg@cegracia.com).

Íngrid Vives i Laura Puig

TRAVESSA DE CARANÇA

PARTICIPANTS:

LAURA PUIG, JOSEP LLUÍS MAICAS, PERE, CRISTINA COLL, ANTONIO CARRASCO, CARLES SEGURA, ÀNGEL I JORDI ZAMBUDIO, LAIA CASAÑAS,

JAVIER FERNÁNDEZ, EVA, ROSA SALAS, TONI GIMÉNEZ, ELOI FIGUERAS, NÚRIA COMA, MARTÍ, RICART MARTÍNEZ, OLGABASCU, JOAN CENTELLES, JORDI ROMA, ESTRELLA, ELENA, ABEL, RAÛL, MANEL (RECORD DE PARTICIPACIÓ, 25. LIMITAT A L'AFORAMENT DEL MINIBÚS)

Aquest any la travessa de Carança, ha destacat pel fet que tot ha estat correcte.....Quin avorriment!!!! No hem patit l'ensigalada de transports que vàrem patir amb RENFE l'any 2003. Tampoc la de meteo del 2004 tot i que uns núvols presagiaven pluja posant en perill el nostre bivac.

Aquest any el pressupost no donava per contractar els efectes especials d'edicions anteriors com la calamarsa, llamps, vent, descarrilaments de tren, autobusos, esperes en diverses estacions, extres, etc. Potser per la propera, el nostre "presi" ens pugui aconseguir alguna subvenció o parlar amb el "Meteocat", el Departament d'Incidències RENFE, del Tren Groc, els Bombers de la Gene, etc.

Com a resum, ens queda el regust d'imaginar-nos tot allò que ens podria haver passat i que no ha passat com una cornada de vaca al Ras de Carança, una motxilla robada per un intel·ligent exemplar de ruc de la Catalunya Nord a la recerca de menjar, haver estat sagnats per una bona "marabunta" de mosquits a la zona d'acampada – Helena, la Rosa ha notat a faltar el teu poder atracció de mosquits - , i altres situacions per gravar en el nostre "disc dur" o cervell. Potser la nostra condició humana necessita posar-se a prova constantment, potser alguns dels repetidors hem desenvolupat una drogodependència a l'ensigalada i necessitem d'aquests estímuls emocionals..., són aspectes fisiològics i emocionals que haurem d'estudiar en properes edicions. Pel que fa a la descripció de la sortida, la piada de l'Eloi ha estat excel·lent.

Gràcies als participants pel clima viscut, tot i que no té gràcia perquè tot va anar bé.... Per la pròxima edició tractaré de complicar les coses, a veure si ens ensigalem.

Fins aviat. Una abraçada

Manel Castelló

PD

Dels assistents a l'última sortida, i de les altres edicions anteriors, m'agradaria que em féssiu arribar FOTOS DE GRUP en format digital o no, per penjar-les a la meua web si és possible.

No cal ara mateix, puc esperar.

manel_castello@hotmail.com

Salibarri i es remunta a un collet més a l'esquerra. Sense canviar de vessant es flanqueja cap a l'est per anar a buscar un canal evident. A 2.650 m hem deixat els esquís i hem remuntat a peu, per bona roca els darrers 50 m fins la carena, i d'aquí 5 min al cim.

Cap al sud la Pica i el Sotllo encara tenen neu (esquiablen encara un parell de setmanes des de Pinet o des del Refugi de Broate). Sorprenentment, cims amb orientació sud a la

mateixa vall de l'Artiga encara tenen molta neu! Es veuen esquiablen des dels 1.800-1.900m el Puntussan, la Punta Encorbada, el Port de l'Artiga i el de Lladorre.

Pica i Sotllo des de Broate

Manel, en el descens del Pic de Broate

fantàstic!

Bones traces!!!

JAUME JUBERT

MALADETA ORIENTAL (3.308 m) - ANETO (3.404 m)

28 i 29 de maig.

Lali (telemarc) i Carles.

Arribem dijous al vespre i vivaquegem a peu de cotxe.

Divendres fem la Maladeta (3.308 m +1.420 m/-1.210 m 5 h l'ascens/1 h el descens). Calor important. Pràcticament només glaça en les cotes més altes, es nota molta diferència en la qualitat de la neu respecte el dissabte passat. Potser som una quinzena d'esquiadors entre l'Aneto i Maladeta. Sortim a les 5'30 a. m. Ens calcem els esquís a 15 minuts del cotxe. Canal somital amb neu tova, sense dificultats. El descens amb neu bona a les parts altes (un xic dura) i baixes (molt transformada). A la part mig, costa més d'esquiar (les fustes "s'encarrilen" molt més). Migdia, tarda i nit reposant al refugi de la Renclusa.

Dissabte fem l'Aneto ... i sembla que no som els únics que hem pensat en fer-lo avui!

3.404 m +1.300 m/-1.520, 4'30 h l'ascens/ 2'30 h el descens. Temps encara excel·lent, bona visibilitat i menys calor que el dia precedent. Passem pel portell superior i

fem cim a quarts d'onze. El descens en les mateixes condicions que el de la Maladeta. S'arriba esquiant fins als Aigualluts i només cal treure's els esquís en 1 ocasió.

Netejar les botes, desarmar els esquís a la funda, plegar bé les pells, ... això s'acaba. No més viratges enguany. Com sempre, un plaer esquiar amb vosaltres. Una abraçada a tots. Fins a la temporada que ve, esquiadores!!

Carles Lluch

CADÍ - MOIXERÓ

En 5 minuts marxem. Si us sembla bé!!!

Amb aquesta frase, tan amablement repetida durant el cap de setmana per la Núria, i que vam fer nostra de seguida, a transcorregut la sortida que vam organitzar pel Cadí-Moixeró els dies 2/3 de juliol.

El que semblava que havia de ser una sortida de pocs participants, es va convertir en una petita travessa amb 21 companys, on, el més significatiu va ser gaudir de la muntanya dins un ambient cordial, tranquil, divertit i distès entre socis de sempre, nous socis i amics.

Des de primera hora del matí es podia palpar la tranquil·litat en què ens preniem la sortida, ja que per les circumstàncies vàrem començar pràcticament a caminar amb dues hores de retard. Però ja se sap, els preparatius per sortir tanta gent, un bon esmorzar no es podia evitar, perdem un cotxe,...

Tot i la calor que feia durant els dos dies, i tenint en compte que passàvem sempre per zones pràcticament pelades d'arbres, vàrem tenir la sort de comptar amb agradables ràfegues de vent que ens van fer suportable la xafogor durant tota la travessa.

La nit va ser el més curiós, uns que dormien en el "refu", d'altres només sopaven, la meitat dormíem fora fent bivac, podríem dir que van haver-hi gran quantitat de variants i tot i que al final va quadrar tot, va ser un enrenou. Això sí, la nit estrellada que vam poder gaudir va ser impressionant, semblava que tot el cel era nostre, vam poder distingir algunes constel·lacions, se'n van creuar satèl·lits i estels fugaces, era tot un món a les nostres mans. La veritat és que tot va sortir bé, vam trobar els camins sense cap dificultat, vam fer el cim del Comabona i vam gaudir de les impressionants vistes contrastades amb els pàl·lids prats que travessàvem.

Cal destacar el bon rotlló que hi ha hagut en tot moment dins el grup.

Participants: Andreu, Àlex, Elena, Aleix, Anna, Laura, Núria F, Sergi, Javier, Cristina, Martí, Glòria, Laia, Neus, Núria C, Fèlix, Àngel, Jordi R, Joan, Núria C i jo.

Una abraçada a tots

Carne Ballesta

Carpe Diem

Passat Alfarràs ens vam creuar en cotxe amb l'expedició de diumenge !!!

No piaré més tècnicament ja que és la més que coneguda via clàssica de romeria !

Després de deliberacions divendres i veient les previsions incertes i alguns compromisos per diumenge decidim sortir una “avançada” divendres per fer la clausura de la temporada! Arribem passada mitjanit al pla de Besurta i fem un excel·lent bivac, a les 4.30 h ja se sent tragar. Nosaltres hem decidit dormir una mica més. Quan ja estem llestes amb la motxilla a l'esquena pensant que fem tard apareix el Carles entre els cotxes !!!!!!! Enfilem a munt 5 minuts a peu cap a la Renclusa i la Carme ja es troba uns coneguts! En Carles decideix que té ganes de cremar i amb les “botes de 7 llegües” que porta i les gambades que fa comença la seva original ruta (ja farà piada !!), el perdem de vista i no el retrobem fins acabar el descens a Aigualluts. Nosaltres amunt seguint la romeria de gent, veig un grup amb una persona amb la planxa de surf a l'esquena ... Cèsar ? Sí, sí, ja trobem el que faltava, són els de l'Hospitalet que han sortit de la Renclusa! Van al ritme de pas de guia i després de quatre paraules continuem pujant a bon ritme, xerrant i tot ... I ens passem el portell superior !!! On som ? Com pot ser ? En un flis-flas fem la glacera i ja som a l'avantcim ! Pas de Mahoma i... on és la creu ? no hi havia estat des que la van treure o va caure !

Iniciem el descens ... Si, potser ens ha faltat matinar mitja hora, però gaudim de l'excel·lent baixada!

Esperem als cotxes, la resta de coneguts dispersos, decidim anar a una pizzeria de Benasc i fem el reagrupament!

Uns tornem a casa, altres encara van a fer un suís a la pastisseria i d'altres tanquen negocis! Tothom content i satisfet per la feina feta !!

Ara ja només queda repassar i preparar el material per la propera temporada!

BONES TRACES !

PILAR VENDRELL SALES

MALADETA ORIENTAL (3308m) i ANETO (3404m)

Desnivell: 1800m
Horari: 7h15

Una piada més al Massís. I més que se'n faran. Hi érem Déu i sa mare.

Matino i em planto a Benasc amb les primeres llums. Són les 6'30 h i surto de l'aparcament. Em trobo amb la Pili i la Carme a punt de sortir, sincronització absoluta per casualitat. Comencem a pujar plegats fins a la Renclusa. Hi ha molta gent, i el dia està mig tapadot amb núvols alts. Faig a bon ritme la pujada fins el coll de la rimaia. Neu dura però no calen ganivetes. Grampons, piolet, els esquís a l'esquena i cim de la Maladeta Oriental a les 9'10 h.

Crestejo en direcció a la Punta Abadias. Es un tram no gaire llarg. Primer a tota cresta, després cal vorejar els gendarmes pel vessant Creguenya fins trobar un corredor de neu per arribar de nou al fil. Hi ha fites, desgrimpades de roca i neu, també patí. Arribo al collet a les 10 h. Descens amb esquís cap al Coll Maleit i flanquejo cap a la traça de l'Aneto. Coll de Corones i canvi de vessant. Flanqueig descendent amb esquís fins la base del corredor Estasen. De nou esquís a l'esquena i corredor amunt. Una última grimpada per la cresta de Lloses i Aneto (sense creu) a les 11'50 h.

El descens per la glacera molt bé al principi, però la neu esdevé menys esquiable ràpidament. Abans d'arribar a l'Aigualluts em retrobo amb la Carme i la Pili, i plegats arribem als cotxes (13'45 h) amb un somriure de orella a orella. Que bonica és la muntanya!

Bones traces!

Carles Lluch

PIC DE BROATE (2.705 m)

Per la Vall de l'Artiga, 29/05/2005; Manel Castelló, Berta Algueró i Jaume Jubert. Dissabte: +600m (2 h); diumenge: +905 m (3 h) / -1.505 m (3 h)
Dificultat: PD+, S3 (a la primavera es fonen les estrelletes: aquest cim en ple hivern pot ser força difícil)

Tocava sortida de Cicle i, tossuts, encara que era lluny (270 km des de Barcelona) hem tornat a l'Ariège, al poble de l'Artiga, en el mateix punt on neix el sender que puja al refugi de Pinet.

Dissabte, amb les darreres llums de la tarda i amb els esquís a l'esquena hem remuntat el curs del riu de l'Artiga des del poble a 1.200 m fins a l'orri de Mespelat a 1.800 m . Aquesta part del recorregut és la mateixa que vàrem fer servir fa 5 mesos per pujar al Ròi de Bassiès. El camí està molt ben marcat amb marques grogues, i s'enfila pel costat oposat a la Pica. Entre els 1.400 i 1.600 m una allau descomunal serveix de “pont” per creuar el riu, que baixa fort.

L'orri de Mespelat era cobert de neu fins la teulada, i sort de les pales... Un cop dins.. ambient auster (fins i tot amb el vi que l'hem trobat avinagrat...) i lloc justet pels tres. Hem dormit, i millor que fent bivac ja que tota la nit ha bufat el vent.

Orri de Mespelat 1.800m

No hem matinat gaire, a les 7 tiràvem amunt, ja amb esquís als peus des dels 1.800m!

S'ha de seguir el torrent, tot passant uns altres orris, fins als 2.200 m, on es gira al sud i per pales dretes s'entra a una coma sota el pic. Es deixa a la dreta la bretxa de

A nivell particular AQUEST ANY SÍ que totes les coordenades astrals han estat favorables i he pogut participar a la mítica Núria-Carança que, infatigablement, organitza Manel Castelló cada final de primavera. De fet, ja és hora que us ho digui, venia com a espia de la UEC Mataró per investigar com és que una sortida s'organitza cada temporada amb el mateix recorregut i es va repetint i repetint amb gran èxit i fins i tot hi ha gent que repeteix i repeteix... Serà que per sopar reparteixen *Natilles Danone*? Serà que hi ha un *Bonotravessa* i si omplés totes les caselles et regalen un llac per a tu sol? Què serà, serà...?

A nivell col·lectiu AQUEST ANY SÍ que sembla que no hi ha hagut incidents negatius en el transcurs de la travessa, almenys fins que jo he baixat del tren a Granollers-Canovelles (esperem que uns pocs quilometres dirigits per RENFE no hagin espatllat aquesta tònica). Hi havia el morbo de “Què passarà aquest any?” Potser Murphy enguany està de vacances o potser ens ha estat observant i en prepara una de més grossa per a la propera edició... Qui coneix en detall els retorcament psicològics del Sr. Murphy? Qui en coneix els seus desigs més íntims? Haurà deixat de fixar-se definitivament en la travessia i tindrem properes edicions sense incidents? En tot cas caldrà no perdre-se la en els propers anys...

Ei; que no s'ha acabat; que falta la piada!

En un lloc de Barcelona el nom del qual no puc recordar-me (perquè jo no hi era) es van trobar ahir dissabte 18/6 un conjunt de gent emmotxillada amb ganes de passar-ho bé. A Ribes de Freser es van trobar amb més gent emmotxillada i ja a Núria es van equipar convenientment per dur a terme el sacrifici ritual d'apòsits i a algunes fibres musculars per donar alegries als sentits i a la seva part espiritual en general. Érem 25 valents. La pujada fa esbufegar però el Sol se n'adona i es fa tapar de delicats núvols que faciliten la pujada dels aventurers. En el terra pedregós algunes delicades flors alegren els seus ulls.

En el coll hi ha Nou Creus metàl·liques i en el cel núvols cada vegada més foscos.... Avall! El dinar es posposa fins a l'estany Gran de Carança i alguns, amb el bon criteri dels consells de l'àvia, preposen un bany a les aigües glaçades al dinar. Altres senzillament no ens banyem i així segur que no agafem un tall de digestió. Després ja tot és anar baixant fins el Ras de Carança on el fet que alguns no ens hàgim banyat ajuda a que una colla de francesos es traslladin de lloc i ens deixin un bonic lloc per acampar. Bé, no tothom... També hi ha la versió bivac amb funda, bivac sota l'arbre, bivacaire amb barretina en hamaca hawaiana (visca la globalització!),... Havent sopat l'escalfor del foc i del vi negre subministrat pel refugi fan que reneixin de les seves cendres cançons com

Campament

“Clavelitos”, “*El meu avi*”,...; tonades televisives d'altres temps com *Marco*, *Heidi*, *la abeja Maia*,... Finalment el foc s'acaba, els mosquits retornen i optem per retirar-nos a plegar l'orella a una hora prudencial.

Avui 19/6 es lleva un dia esplèndid! Com era de preveure triguem gairebé una hora i mitja a esmorzar i posar-nos en marxa. Què bé, avui tot baixada! Per sort aviat entrem a l'ombra de les Gorges, enmig d'una vegetació esplèndida i el sorollet de l'aigua. Més avall comencen ponts i passeres. Primer fa una mica de respecte això de l'alçada però quan veus que allò aguanta i que encara que et gronxis una mica no passa res, fins i tot es troba divertit. Més avall, a l'inici del camí tallat a la roca, trobem ja grups nombrosos de iaïos i iaïes que pugen i, per exigències de l'estretor del camí, ens toca refregar-nos una mica amb ells i elles en un veritable i improvisat agermanament entre el Principat i la Catalunya Nord.

Al camí que segueix el canal

Ja a tocar del poble, bany final en el riu que ens ha acompanyat durant un dia i una nit i que continua, bo i els anys que té, tan fresquet com sempre. Autobús a la mida fins a Puigcerdà, campiquipugui per dinar i nou agermanament a la RENFE (això sí que ho té de bo el transport públic) per baixar junts cap a la Costa. Quina bafarada de calor en baixar del tren! Que bé que s'estava allà dalt! Quan hi tornem...?

Ara em tocarà informar a la UEC Mataró. Les meves conclusions són clares: el fenomen Gorges de Carança és degut a una combinació perfecta de factors humans (s'hi apunta molt bona gent i sempre amb ganes de passar-ho bé), factors naturals (què bonic que és el Pirineu a final de primavera!), factors tècnics (que el cremallera et deixa a 2.000 m. sense cansar-te; “chapeau” pels que fan i mantenen les passeres) i factors organitzatius (Manel; que ho tens tot molt ben controlat!). No us estranyi que sorgeixi algun clònic (de la Travessia eh!, no d'en Manel) i que vulguem posar-la algun any en el nostre calendari de sortides. Repetim? Sí, ben segur que sí. Perquè hem de deixar de fer aquelles coses en què ens ho passem bé? Per molts anys!

Fins aviat.

Eloi Figueras

nus
esports de muntanya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
http://www.filnet.es/2c/nus
e-mail: nus@filnet.es

DENT D'ALBA

Sortim a les 6,30 h del matí del pàrquing de l'Hospital de Benasc (ara hi ha menys clients i ningú ens ha posat problemes per aparcar allí) mentre la música de la disco de l'hospital fa una estranya combinació amb el massís de la Maladeta.

Ens calcem els esquís als pocs minuts, i guanyem la pleta de Paderna pujant una mica més a l'esquerra dels tubs de Paderna, ja que allí la neu es dura i es més còmode pujar per aquesta banda.

Agafem l'autovia general que la 'troupe' ha treballat en direcció al coll inferior d'Alba, pero cal desviar-se abans cap a l'esquerra. Després de descendir un pelet i fer un llarg flanqueig tot lliscant amb les pells, ens situem a la tanca on trobem el canal que puja a la Dent d'Alba.

Pugem un bon tram del canal amb esquís i després continuem portant-los a l'esquena. Des del coll cap a la dreta, acabem de pujar la carena rocosa i marcada amb fites fins al cim.

A la baixada, aquest canal és recomanable per a esquiadors bastant bons, ja que el pendent es considerable i hi ha rocs als costats. Els altres. baixem com bonament podem.

Descendim i ens dirigim cap al canal que porta al coll d'Alba i des d'aquí pugem al pic Sayó o segon Maladeta Occidental, on ens ha estat de gran utilitat a més dels grampons, també el piolet, ja que hi ha algun pas una mica dret.

En realitat, des de la Dent d'Alba es pot arribar al coll d'Alba directament, flanquejant amb els esquís a l'esquena pel vessant sud, és a dir, sense haver de baixar i tornar a pujar, tal com ens indiquen els amics que ens trobem al coll i que vénen de la Dent.

Al descens, de nou tenim un altra bella esqujada de primavera. Un sol esplèndid en uns paratges que encara que freqüentats, sempre ens copsen per com són d'alpins i elegants. La neu es humida pero es deixa treballar, i els descens dels tubs esdevé trepidant.

La vida dels caps de setmana de primavera és un regal pel esquiador de muntanya!

Participants: Carme Sales, Núria, Josep M. Porta i jo mateixa.

Bones traces i ben dretes, amics, visqueu la primavera!!

Rosa-Maria Salas Ricart

GRAN PARADISO 4.061 m i PICO TRESENTA 3.609 m

Dates: 14, 15 i 16 de maig
Cims: Gran Paradiso 4.061 m i Pico Tresenta 3.609 m
Refugi: Vittorio Emanuele

Zona: Parc Nacional del Gran Paradiso, Vall d'Aosta (Alps Italians)
Participants: Miquel, Manel Borrell, Joan Manel, Joan Bartoll i Ricard
Desnivell: ascens i descens: 2.900 m
Estat de la neu: primavera gelada al Paradiso, pols humida al Tresenta.

Dissabte 14 de maig: pujada al refugi Vittorio Emanuele 770 m de desnivell, 2,30 h. Trobada a l'aeroport de Barcelona, ens dirigim amb avió a Ginebra, això de fer quilòmetres amb cotxe cansa i ens firem un luxe de primavera. A Ginebra lloguem un cotxe monovolum i ens dirigim cap a la Vall d'Aosta passant per Chamonix i el Túnel del Montblanc. Plou i esperem que la cota de neu se situï prou baixa com per no mullar-nos.

Refugi Vitorio Emanuele

Un cop a Pont, punt on deixem el cotxe a 1.950 m, ens trobem amb la secció femenina de l'expedició cegesquí: la Cris, l'Ingrid i l'Adriana. Un cop carregada la motxilla i disposats a caminar fins al refugi, deixa de ploure. Felicitats doncs a l'organitzador pel detall. Després de 2,30 h arribem al refugi, cota de neu 2.500 m però només en trepitgem una mica, ja que el camí va per la solana. Finalment al refugi fa sol i podem gaudir de la terrassa. El refugi està prou ple, cosa que no impedeix que ens preparin una bona lasanya per sopar.

Cim Gran Paradiso

Diumenge 15 de maig: ascensió al Gran Paradiso 1.330 m de desnivell, 4'30 h de pujada i 1 h de baixada. Ens llevem a les 4'15 h per esmorzar a les 5 h, temps estable, fa fred i el gros del refugi es dirigeix al Paradiso. Arranquem cap a les 5,20 h comença a clarejar i la neu està endurida pel fred de la nit.

L'ascensió es fa per terrenys suaus, tret d'algunes rampes més dretes que obliguen a posar ganivetes, aquí el qui escriu perd una ganiveta muntanya avall refent uns 100 m de desnivell per recuperar-la, cap a les 10,15 h arribem a la rampa final del Gran Paradiso, on ens traiem els esquís, només queda pujar per la cresta fins al cim, amb un petit

pas assegurat amb una corda, el cim està coronat per una verge (bastant lletja per cert). Sembla que tothom vol accedir al cim, així que hem de fer 'virgueries' per poder passar tots plegats amunt i avall. El temps és assolellat, i fred, tant que la neu no s'ha transformat i encara resta endurida durant tot el descens. Ens trobem l'expedició femenina al peu del cim que estan a punt per atacar-lo, nosaltres tirem avall i amb un ràpid descens arribem al refugi a les 11,45 h...birres...i tarda tediosa prenent el sol fent temps per sopar a les 7 h. El refugi es va buidant i només quedem unes 15 persones en total.

Dilluns 16 de maig: ascensió al Pico Tresenta i descens fins al cotxe, 900 m ascens i 1.650 de baixada, fins al cim 3,30 h) Ens llevem per esmorzar a les 5 h, som pocs esmorçant, està núvol i ha nevat una mica, preparem el material per fer un niu i no haver de passar pel refugi quan tornem. Sortim a les 6 h, l'ascens és suau fins a la cota 3.200, a partir d'aquí hi ha una rampa força dreta, està força núvol i emboirat, neva però no fa massa fred. Arribem al cim a les 9,30 h, amb força boira que va i torna. Iniciem el descens per neu pols humida amb poca visibilitat, ara neva més fort, recollim el material deixat a mig camí i aprofitem les darreres pales de neu fins a la cota 2.500, on ens traiem els esquís i resseguim el camí de baixada del refugi fins al cotxe. Arribem a Pont a les 11'45 h, per sort ha deixat de ploure durant tot el descens. Després d'un bon àpat a Pont, retornem a Ginebra per agafar l'avió.

Cim de La Tresenta

Per a alguns de nosaltres ha estat la darrera de la temporada, amb una bona esqujada.

Pasdeguia

Ricard Martínez

ANETO (3.404 m)

PIADA- ANETO, 3.404 m, 22/05/2005
Participants: Daniel, Rosa, Jaume i Berta.
+/- 1.550 m (5-6 h pujada, 2 h baixada), PD+, S2-S3.

Tot i que la idea inicial era fer bivac al cim, degut a la meteorologia decidim fer el bivac al costat del cotxe. I ben fet! perquè les menys de tres hores que hem dormit ha estat plovent! cal destacar que estem contents de veure que les fundes de bivac funcionen molt bé.

Hem tingut la sensació de ser els últims a arribar i els primers en desmuntar el campament.. Sense més pluja, a dos quarts de quatre sortim de La Besurta i a 2.000 m ja ens calcem els esquís. Passem per La Renclusa i no se sent ni una ànima. De fet, fem tota l'ascensió sense veure gent. Passem pel portell superior i un cop a la glacera tenim

una grata sorpresa: la pluja de la nit és NEU POLS aquí dalt!

La sortida del sol és tot un espectacle de llums, entre núvols i boirines. Un cop al coll de Coronas ens atrapa la boira, que e n s acompanya fins al cim. El pas de M a h o m a presenta un aspecte hivernal, degut a la nevada, però segueix tenint bones preses on agafar-se (per sort, és d'aquells passos que no canvia amb els anys!). Fem cim quan encara no són les nou del matí i abans de començar la baixada se'ns obre el cel i gaudim del paisatge, i podem fer una esqujada amb

min fins arribar altre cop al cotxe.

Estem tots molt contents; després de notar la pluja com queia durant la nit, poc ens pensàvem que podríem assolir el nostre objectiu.

Molt recomanable un restaurant que està a la sortida de Benasc, La Parrilla, on ens van servir un sopar boníssim, però que gairebé no va donar temps de pair (Àlex, quin *chuletón*!).

Daniel, gràcies per la teva "insistència"! A veure si la propera temporada en fem d'altres, tan o millors que aquesta!

Bones traces !!!!

Berta Alguero

ANETO (3.404 m)

Piada: Aneto 3.404
Dissabte: 21-5-05
Ascensió via clàssica a l'Aneto 3.404 m
Participants: la Carme i la Pili
+/- 1.550 m (4.30 h pujada, 1.30 h baixada), PD+, S2-S3

Altres esquiadors per la zona: Carles Lluch, César Salomó (el meu cunyat en un altre grup), amics de la Carme cap a les Maladetes, la Montse i el Kike del CSIC, per alguns, potser és el comiat de la temporada (Mai se sap, pero !!)